

AKATALPA ÖYKÜ

Haziran 2010 - Sayı 10

Akatalpa Öykü

ISSN 1305 - 7685

Akatalpa Şiir ve Eleştiri Dergisinin Parasız Ekidir

HANGİ YILDIZ?

Kadir Aydemir

-Hıştırtıyı duyuyor musun? Ağaçlar konuşuyor sanki.
-Sen ve ben varız sadece. Hiçbir şey duymadım hem.
-Parmaklarını seviyorum... İncecikler. Onlara bakınca dalıp gidiyorum.
-Hep böyle hayaller kuruyorsun. Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama dağınık zihnin. Tanıdığım kimseye benzemiyorsun sen.
-Biraz bekle, perdeyi aralayacağım, gökyüzü daha parlak bu gece.
-Gözlerinden bir balık sıçrayacak gibi, ne kadar da heyecanlısın. Bu halini unutmuyacağım.
-.....Gecenin bir bitimi olmalı. Düşünsene. Sürekli hareket edersek seninle gecenin bitmediği o yeri bulabiliriz bakarsın.
-İmkânsız.
-Yoktur.
-Ne yoktur?
-İmkânsız.
-Hmm... Uçan balonda ya da bir yunusun sırtında sürekli gitmeli diyorsun yani.
-Neden olmasın?
-Peki neden ben ve neden gece?
-Sen benim hediyeysin çünkü. Gitmeli buralardan tek bildiğim bu.

Dışarda bir şey hareket etti. İrkildiler. Adam perdeyi açtı. Gözleri kamaştı ikisinin de. Bir yıldız cama kadar eğilip onları dinlemiş, yakalanmamak için de var gücüyle yanıp sönmüştü sanki. Kadın adama sıkıca sarıldı. Tırnakları adamın sırtına batıyordu.

CİVCİV SESLERİ

Muzafer Kale

Bizim kuzeyde bu hep böyledir.
Yine sisli bir gün...
Bir genç adam, azgın kalabalık tarafından feci şekilde dövülerek komaya sokuldu. Bu olay üzerine polis, karakolda görgü tanıklarını dinliyordu. Bağırışıp çağrışmalar, telsiz konuşmaları filan... Tanıkların içinde oldukça yaşlı bir adam vardı, fazlasıyla kendinden emin görünüyordu. Etrafindakilere ikide bir, ortada büyütülecek bir şey yok, diye çıkışıyordu.

Görünüşüne bakarak Konyalı olduğunu tahmin ettiğim, eli yüzü düzgün adama şöyle dedi: 'Ben saat tuttum. Seksen üç yılda bana yaptıklarını, o gence sekkiz dakikada yaptılar. Bundan sonra kimse ona dokunmaz. Bende zamana yaydılar, onda zamana topladılar.'

Eli yüzü düzgün adam, hiçbir şeye benzemeyen bir gülümsemeye karşılık verdi.

Ben şimdi arada sırada bir ses duyarım, dedi yaşlı adam. Eliyle kulağını işaret etti.

Bak, dedi, şimdi de duyuyorum. Gözlerini kapadı. Hareket sıfır.

İyi misin, dedi Konyalı.

İyiyim, iyiyim, geçti civciv sesleri, diye sürdürdü yaşlı adam, onun da duyacağı, bu kadarlık bir sestir bundan sonra.

Bir şeycik olmaz!

BÖYLE BİR YAZDI...

Halil İbrahim Polat

Senden geriye ne kaldıysa kaldı...

Siyah bir gömlek, serçe parmağıma kondurulmuş munis öpücüğün, gecesevaları...

Kollarından tutmuştum da küs bir geceye düşmüştük. Dudaklarından yorulmuştum.

Senden geriye ne kaldıysa günahlarımız... Taksim'di. Yine böyle bir yazdı...

Senden geriye ne kaldıysa ta en başından beri varmış gibi duruyor kalbimin... Bir çocukmuşum da hep aynı mahallede yaşamışız gibi... Bir liseli delikanlıymışım da okul çıkışı gidişine tespih çekmişim.

Senden geriye ne kaldıysa orta yere bırakılmış çocuk bir İstanbul büyütüyorum.

Çok geç öğrenmek gibi şimdi her şey... Güneşe koşmak gibi... Ne kaldıysa ekmeğin inciten parçalarını toplamak gibi şefkatli...

Kitaplardan insanlar topluyorum kendime, senden geriye... Şehrin kucağına yalınkat dostluklar inşa etmişler.

Senden geriye Gregor Samsa gibi kıvranıyorum, Raskolnikov gibi cinayetime koşuyorum, Jan Valjan'la şamdana giriyorum.

./..

Kadir Aydemir, Serpil Başak, Oktay Emre, Suna Güler, Muzafer Kale, Murat Kara, Halil İbrahim Polat, Ahmet Yılmaz.

Yazın ortasına pitoresk bir gökyüzü düşürüyorum. Sonra bindiğin trenlere ıslanıyorum. Sokakları büyütüyorum şairlere...

Senden geriye ne kaldıysa yaz gibi yalnızlık bıraktı.

Hüznü göğsünün altına gizlemiş dünyalar firketelendi, çilek yiyen kızların dudaklarında... Dudaklarında unutulmuş öyküler kaldı... Öyküler kırlangıçların göçebe hallerine yuvalandı.

Senden geriye ne kaldıysa bir türlü geçmek bilmeyen bir yorgunluğa uzandı ayaklarım. Hiç birleşmeyen parçalarım nasıl olacak bilmiyorum? Senden geriye nasıl olacak bu düşler?

Gece vakti Harem otogarına gurbet düşüyor. Annesinin koynuna üşüyen bir çocuk yıldızlar konduruyor avuçlarına...

Senden geriye ne kaldıysa ağır kaldı. Topkapı Sarayı'ndan tahta göz diken şehzadeler umarsız bir ölüme kaldı.

Her şey iyi olacaktı diyordum. Her şey düzelecek, gözlerine baksam...

Yine böyle bir yazdı...

Senden geriye ne kaldıysa hepsini unuttum... Kalbimde yanık kokusu...

Gözlerin aşk gibi kaldı...

PLAKALI ÖYKÜLER

Oktay Emre

1774 A 20 BBA plakalı hikâye

Ülkedeki tüm dertleri bitirmiş, gözünüzü sokak köpeklerine dikmişsiniz. Sabahlara kadar havlamalar, herkesin gözü önünde çiftleşmeler falan filan... Siz kime maval okuyorsunuz matmazel, kime? Cümle mukim biliyor ki korkuyorsunuz! Evet korkuyorsunuz! İcinizden "Ya cümle mukim de bu köpeklere uyar da sokak ortasında çiftleşirse? Ya isyan edip de sabahlara kadar onlar da havlarsa?" diyorsunuz, duyuyoruz! Oysa camilerde, kiliselerde, havralarda ve bilcümle ve yapayalnız her yerde nefes alan biz, elbette biliriz gerdanı Paris kokan ve meziyeti kıvrıcık tüylerinden gayrisi olmayan koltuk köpeklerinizi. Başışlayın cisminizin hatırını ..keyim, başışlayın! Öykülerim sizlerden değil, boğazlattığınız biçare köpeklerdendir!

1774 A 20 BAA plakalı hikâye

Burada oldukça huzursuzum. Dillerinden anlamadığım, ruhani kıyafetli insanlar arasındayım. Her gece sessizlik olunca dilini konuşuyorum, sesini dinliyorum. Ne olur kurtar beni! Göğüs kapaklarımın altından başlayarak, yukarıya, boğazıma kadar bir yumruktur çıkıp çıkıp iniyor. Bilemezsin, nasıl istiyorum ölmeyi! Bırakmıyorlar! İzliyorlar biliyorum! Engel oluyolar. Ne olur kurtar beni!

1774 A 20 AAA plakalı hikâye

Nerede, hangi ülkede görülmüş karpuz ağacına prenseslerin yavruladıkları? Yavru diyorsam öyle şirin, gözleri ufacak falan değil! Domuz yavruları gibi iri, hırıldayan ve burunları düztaban! Sabaha doğru pencerenin kenarına eğildim

usulca. "Pencerenin Tarihi Üzerine ve Karpuz Ağacında Prenses Yavrucukları" adlı bir makale kaleme almam gerekiyor" diye düşündüm. Epeyi düşündüm. Odada bir o yana, bir bu yana gidip gelmeye başladım. Sonra birden ayak sesleri duydum. Önce kendi ayaklarımın sesleri diye düşündüm. Durdum. Ayaklarımı baktım. Sağ elimi kaldırıp kızmaya başlayacaktım ki ayaklarıma, seslerin hâlâ gelmekte olduğunu duydum. Hızla koşup yatağıma girdim. Takip ediyorlar diyorum, umursamıyorsun! Ağız tadıyla bir makale bile düşündürmüyorlar insana. Oysa bilmiyorlar ki geçmişleri ve gelecekleri, kıçlarına dürtceğim patlicanın acılığında olacak!

1774 A 19 ZZZ plakalı hikâye

Buraya getirileli bir ömürden bir kule başı kadar oluyor. Ama bana öyle geliyor ki buraya getirileli bir kule başından bir kız ömrü kadar oluyor. Kulenin altında bekliyordum. Kule uzadıkça uzuyordu. Bir görünüp, bir kayboluyordu kız. Tüm ülkelerin kızları aynı yataklara aynı yatıyormuş, yalan! Yatağı olmayan kule kızları hep duvar diplerine yatar!

Acımadılar bu yakışıklılığa! Zorla getirdiler! "Dünyanın Kadınlarına Dair" makalemi bekliyordu gazete. Okurlarım kim bilir ne düşündüler hakkımda. Oysa düzenli yazardım makalelerimi. Beni buraya neden getirdiklerini biliyorum! Ağzımdan tek söz alamayacaklar! Ölüsem eğer bu ruhanilerin pis parmaklarında, ölüme sakın ola yaklaşma sevgilim. Ölümü yem diye atarlarsa eğer meydana, sen de kefal gibi atlama!

1774 A 19 ZZY plakalı hikâye

Bu sabah, parmak uçlarına basarak ayalarımın aynanın karşısına geçtim. Uzun uzun yüzüme baktım. Gözlerimin içine, sakallarına... Ne de güzeldi sakallarım; kırmızı kırmızı... Uzun zamandır kendime bir aynadan bakıp, bir kahraman edasıyla gülümsediğimi hatırlamıyorum. Geriye döndüm sonra, yeniden parmak uçlarıma basarak yatağıma geldim. Yastığımın altından defterimi çıkardım. Ardımdaki kapı birden açıldı. Defter elimdeydi. Görmemeleri gerekiyordu. Başımı çevirip arkama baktım. Ruhani yaratıklar gelmişlerdi yine. Bana doğru yavaş yavaş yürüyor, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Defteri aldığım yere bırakamazdım. Görebilirlerdi. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Tüm sırlarım işte bu defterin içinde saklıydı. Ellerine geçmemeliydi. Hızla pencereyi açıp üstüne çıktım. Defteri bir elimle arkamda saklıyor, bir elimle de üzerime gelmemelerini, gelmeleri durumundaysa kendimi aşağı bırakacağımı söylüyordum. Bedenimin yarısı ve defter boşlukta, diğer yarısıysa odanın içindeydi. Ruhaniler oldukları yere çivilenmişlerdi. Sanki başlarına bir çekiçle vurulmuştu. Birbirlerine baktılar bir süre. Sonra geri geri yürüyüp odadan çıktılar. Tavırlarında şaşkınlıktan öte bir şey yoktu. Sanki ben ölsem kimsenin umurunda olmayacakmış gibi... Yemezler anam, yemezler. Bunların ne sinsisi, ne boktan yaratıklar olduğunu biliyorum.

Çok şükür, büyük bir kazayı susuz sabunsuz atlattım.

1774 A 19 ZYY plakalı hikâye

Namussuz herifler sakallarımı kestiler! Bir çocuk gibi oldum şimdi. Ne aynaya bakmak istiyorum, ne de gülmek... Orosuçocukları! Orosuçocukları!

1774 A 19 YYY plakalı hikâye

Kaç zamandır penisim dağ gibi büyüdükçe büyüyor. Ona ne yaptım da böyle oldu, bilmiyorum. Ben uyurken bir şeyler yapmış olmasınlar sakın? Eğer öyleyse, yandık!

1774 A 19 YV plakalı hikâye

Her dağın yarısı derinlerindedir sevgilim ve her dağın yarısı derinliği kadardır. Onu bir tepe deşemez, bir yılan, bir makine deşemez! Şimdi oldukça uzaklardasın. Bir kuledesin belki, bıraktığım yerde; bin kulağın var, bir kulağın daha... Bir kayanın üzerinde oturuyorsun belki, bin kulağın var, bir kulağın daha... Beni duyabilmen için yetmiyor mu bunca kulak? Yetmiyorsa, al bu kulaklar da senin olsun. Yeter ki duy beni!

Ben, bu seyir defterimin sokak aralarına her şeyi iliştiirdim; köpekleri, prensesleri, kapatıldığım bu birkaç nefeslik iklimsizliği, seni, seni bıraktığım kuleyi...

1774 A 19 YVV plakalı hikâye

Yan koğuştta yatan X, sabahın köründe anırmaya başladı: "Kuzey yarım kürenin, yaşadığın enlemin..." Sesi bir duruyor, bir yükseliyordu: "Yaşadığın boylamın, dört mevsimin, yedi iklim ve... Yedi iklim ve..." Uzunca bir süre sessizlik oldu. Az evvel anırmasından sağır olurken, şimdi de X'in sessizliğinden sağır oluyordum. Avazım çıktığı kadar bağırmaaya başladım: "Yedi iklimin ve dört mevsimin ulan! Yedi iklim ve dört mevsimin!" X, sesimi duymuş olacak ki kaldığı yerden yeniden anırmaya başladı: "Yedi mevsim, dört iklimin, üç yüz atmış beş saatin, on bir ayın..." On bir değil, on iki demeliydi. Bağırım yeniden: "On bir değil ulan, on iki." X yeniden sustu. Bir süre sonra yeniden anırdı: "O bir ayın içinde ben varım ulan profesör bozuntusu!" Bozulmuşum. Sustum. X yeniden anırmaya başladı: "On bir ayın, yirmi dört saatin..." Yeniden yakalamışım işte. Var gücümle bağırım: "Ulan o yirmi dört saatin içinde yok musun peki!" Karşılık hemen geldi: "Varsam varım ulan sana ne! Yirmi dört saatin de, senin de... Senin bastığın toprağın, gezdiğin ovanın, içtiğin suyun..." Konuşmayacaktım evet, karar vermişim. Konuşmayacaktım. Anırsın dursun!

Konuşmadım, olduğum yerde kudurdum durdum.

1774 A 19 VVV plakalı hikâye

Bu dünyada heykeli dikilecek adam varsa o da benim, ben! Ey heykeltıraşlar, alın alet hırdavatınızı gelin. Bir katilin, kötünün değil, bir masumun, bir alığın heykelini yapacaksınız. Güzellikle olmazsa, zorla!

Bu göt kadar yere getirilmeden önce, beyaz atlarımla verip el ele, hayvanat bahçelerine yürüyüşlere giderdik. Beyaz atların gündüz yürür, gece koşardı! Şimdi ne yapıyorlardır, kim bilir? Yelelerini okşadığım, yelelerini okşadığım, yelelerini okşadığım, yelelerini okşadığım...

Ey heykeltıraşlar, beni, atlarımla yelelerini okşarken dondurun! Yelelerini okşarken, yelelerini okşarken, yelelerini okşarken, yelelerini okşarken...

1774 A 19 VVÜ plakalı hikâye

Bugün bahçeye çıktım. Nasıl oldu anlamadım, her sabah erken vakit uyanırken, bu sabah o ruhanilerin zehirli parmaklarını omuzlarımda hissederek uyandım. Gözlerimi açınca cepleri para kokan, kan kokan; gözleri alay kokan, profesör kokan adamları gördüm. Yine pis pis gülüşüyorlardı. Yorganı üzerimden hızla fırlattım, elimi penisime götürdüm ve penisimi iki elimle kavrayarak var gücümle bağırım: "Sizi bundan başkası iflah etmez!" Penisimin bu saatte bile bunca sert olması, onları şaşırttığı gibi, beni de şaşırtmıştı. Birkaç adım gerilediler. Birbirlerine baktılar ve şaşkınlıkları geçince öküz gibi böğüre böğüre gülüşüler. Gittiler. Arkalarından bağırmaaya devam ettim: "Sizi bundan başkası iflah etmez!"

Oldukça huzursuzdum. Gittim, elimi yüzümü yıkadım. Su o kadar berraktı ki akan suda gözlerimin şışlığını görebiliyordum. Sokakta elimi kolumu sallaya sallaya yürüdüğümü görebiliyordum. Su, yeşil soğan kokuyordu. Avuçlarımla içine alıp kokladım. İçim açıldı. Bir yeşil soğanın içimi açacağına, hele hele suyun içindeki bir yeşil soğanın içimi açacağına kim inandırabilirdi beni?

Odama döndüm. Ellerim hâlâ yeşil soğan kokuyordu. Ellerimdeki yeşil soğanı dayayıp pencereye, domuz yavrucuklarına benzeyen prenses yavrucuklarına baktım. İçim cız etti. Karpuz ağacı yerinde yoktu. Prensese de görünürde yoktu. Yavrucuklar oldukça ürkek ve yalnız görünüyorlardı. Ayaklarını beni bahçeye doğru sürüklemeye başladı. Tabii önce yeşil soğan kokan ellerimi pencereden aldım. Koridordan geçerken zehirli parmaklarını omuzlarıma dokunduran adamlardan birini gördüm. "Nereye" dercesine baktı. Penisimi yeniden bir silah gibi kavrayarak ona gösterdim. Adam sıkılmış olacak ki gülmedi, alay etmedi. Yanından geçip gittim. Bakışlarını enseme hissediyordum. Yeniden döndüm arkama. Yüzüne tiksintiyle baktım ve bahçeye çıktım. Pencereden gördüğüm yavrucukları aradı gözlerim. Yoktular. Olduğum yere çivi gibi çakıldım. Dozer getirselersökemezlerdi. Yine aldatılmışım.

Biliyorum, o prensesi bu adamlardan biri becermiş ve doğurması için de bu bahçeye, benim pencereimin tam önüne getirmişlerdi. Aldatılmışım. Amaçları beni duygusal biri yapmak ve ağızımdan laf alabilmek! Zaten bir boka da benzemiyorlardı. Bu adamlardan, bu prenesten çıksa çıksa böyle domuz yavrucukları çıkardı zaten. Suç bende!

1774 A 19 VÜÜ plakalı hikâye

Enine, boyuna hesap ettim. Eni otuz beş at başı, boyu otuz üç katır ayağı. Bir pencereimin olduğunu da notlarım arasına iliştiiriyorum. Bir pencere, bir yatak, ufak bir dolap; üç öğün kurtlanmış balina memesi, bir bardak kenger suyu, iki uzun bam teli...

1774 A 19 ÜÜÜ plakalı hikâye

Kalkın ulan! Gün ışıdı, kısraklar ayaklarını taşlara vuruyor duymuyor musunuz? Bir şair on yıldır tekrar ediyor her sabah... Tekrar ediyor korka korka, tekrar ediyor ellerini gözlerine siper ederek gökyüzüne. Kaldırılmış kaşlarını, esmer boynunu yalıyor güneş. Siz hâlâ uyuyorsunuz. Kalkın dedim ulan! Kalkın!

PENCERE ÖNÜ ÇİÇEĞİ

Murat Kara

İnce bi' sızı şeklinde başlayan ağrı, başımın sol tarafından omzuma doğru inmeye başlıyor. Alışkanlığın zoruyla yuttuğum birkaç hap artık fayda etmediğine göre, her şeyi doğal seyrine bırakıp zaman içindeki bu garip gelişmeleri de bi' rutine bağlamam gerekiyor. Zaten insan, yaşam denilen belirsiz sürecin karşısına çıkardığı her yeniliğe alışabiliyor. Hem bu süreç de periyodik bi' gelişimi simgelemiyor mu? Gelişimin rutinine ayak uydurabilen insan, çürümeye ve yok oluşa da ayak uydurabilir nihayetinde. Doğal olana boyun eğmek, evrenin olağan akışını zedelemeyecekse, zavallı bi' hayatın daha uzun süreye yayılması için çabalamak ne kadar doğru? Hırssız, umutsuz hepsinden önemlisi amaçsız bi' yaşam sürmek ya da böyle bir yaşam süren insanın buna devam etmesini istemek, geçmişinden memnun olmayan bi' adama geçmişinden hiç de farkı olmayacak bi' gelecek dayatmak, vicdan, insanlık ya da ahlak, her ne kılıfa sokulursa sokulsun ne kadar doğru? Sorular, sorular, sorular... Dayanılmaz ağrıların eşliğinde, beynimin içinde ışığa dokunduğunu sanan bi' kelebek gibi dönen cevapsız sorular... Tavandaki çıkıntılarının görüntüsüyle zayıf bedenimi hiç durmadan eksiltmek için amaçsızca dönen odaya bakıp, durmasını dilemek... Saatlerce yapabildiğim tek şey bu. "Dur artık, yeter dönme!" diye yalvarmak...

Omzumun içine işlemeye çalışan ağrı, konaklamaktan vazgeçmiş olacak, daha aşağılara doğru yol almaya başlıyor şimdi. Kolumda aylar önce erimeye başlayan kaslar, durmadan binlerce bıçak saplanıyormuşçasına ağrırken; zayıf, kemikli ellerim şafak vakti anasının rahminden atılan bi' köpek eniği gibi titriyor. En çok zoruma giden de bu. Bilincim başıma gelecek olan her şeye razı ve korkusuzken; ellerim, bacaklarım hatta bazen tüm vücudum, acıdan korkarak olduğu yere sessizce sınıyor. Ne kadar engellemeye çalışsam da bu aşağılık uzuvlara bi' türlü söz geçiremiyorum. Yastığın altına sakladığım sigara paketini çıkarıyorum. İçinde üç dal sigaram kalmış. Bi' paket daha ayarlamam şimdilik zor. O yüzden paketten sigarayı çıkarıp ağzıma yerleştiriyorum ve uzun süre yakmadan ağzımda bekletmeyi düşünüyorum. Aniden sırtıma bi' başka ağrı saplanıyor. Bunlar yalnız iş bitiremiyor diye düşünüyorum ve ilginçtir bi' de boş boş gülümsüyorum. Aynı yerlerde çınlayan ağrılar, o çok beğendiğim bilincimi bulanıklaştırırken, dikkatimi toplamak için yaktığı uzun süre düşünmediğim sigaramı yine yastığın altına sakladığım çakmağı çıkartarak yakıyorum. İlk nefes kurumuş boğazımdan geçtikten sonra hiç de tanıdık olmayan bir tat bırakıyor. Ama alışmalıyım. İkinci sefer daha uzun bir nefes çekiyorum. Bu daha tanıdık geliyor. Okul kantininde demli bi' çay ve birkaç kelepik arkadaş eşliğinde çekilen nefesin tadı gibi. Sanki çürümeye yüz tutmuş ciğerlerimden bıraksam dumanı, akşam eve beraber döneceğim güzel kadın da, onun yuvarlak iri kalçaları da kaybolacak birden. Bir süre sonra dayanılmaz şiddetli öksürüklerin nezaretinde çıkıyor duman. Ciğerden birkaç parça da birkaç saniyelik tatlı düş için sökmüşçesine, iki damla kan getirmiş yanıda. Titreyen ellerime bastırmaya çalışırken öksürüğümü, evdekilerin uyanıp gelmesi halinde çok kıymetli sigaramın başına gelecekleri düşünüyorum sadece. Ve tek elimle kendi soluğumu boğuyorum, aslında bu duruma da içten içe gülüyorum. Ama Allaha uyanan olmuyor. Kısa bi' süre sonra göğsümdeki fırtına dindiğinde üçüncü nefes için hazırlamaya çalışıyorum kendimi. Dumanı ciğerlerimde daha uzun tutabilirsem, belki adını hatırlamadığım sevgililerimden birini görebilir, belki birine tutkuyla dokunabilirim. Sadece acı çekersem görebilirim onları. Çünkü pişmanlık acıyla tetiklenen

bi' duygu. Yaşadığı anda mutlu olan insan asla arkasına bakmaz, anın tadını çıkarır ama duyduğu acı, onu acı çekmediği geçmişteki herhangi bi' ana karşı dayanılmaz bi' özlem duymaya iter ve tüm pişmanlıklarını ortaya çıkarır... Neyse, unutmalıyım şimdi bunları. Sırtımdaki ağrı şiddetini azaltıp gitmeye hazırlanıyorken üçüncü nefesi çekiyorum. O anda önce oda aydınlanıyor sonra odanın boş duvarları sayısız poster ve afişle kaplanıyor. Sehpanın üzerindeki kadehe uzanıp, bi' yudum alıyorum. Arkadaşlarımdan biri söylediği türkünün coşkusuyla bağırırken, yanımdaki esmer kız ellerini benimkilere yavaşlatmaya başlıyor... Ama birden; yeni bi' öksürük dalgasıyla önce türkünün ezgisi sonra da kadının elleri kayboluyor. Bu seferki daha şiddetli ve sırtımdaki ağrının gitmesini engelleyeceğe benziyor. Sırtımı yastığa dayayıp bi' süre soluklanıyorum. Esmer kadını hatırlayamıyorum, türkü de yabancı bana. Sigaramın külünü boş su şişesine çırptıktan sonra, yandaki şifonyerin kenarına iliştiyip tekrar kadını düşünüyorum ama lanet aklıma hiçbir şey gelmiyor. Şifonyerin kenarına iliştiğim sigaraya uzanıyorum. Kolumda palazlanan yeni bi' ağrı dalgası tüm vücudumu ele geçirmeye niyetli istilacı bi' iştahla etrafa yayılırken, dopdolu bi' nefes daha çekiyorum. Sonra bi' nefes daha... Sigarayı ağzımdan çıkarırken ciğerlerim de ağzımdan çıkacak gibi oluyor. Ses çıkarmak istemiyorum. Boştaki elimi paslı bi' ekmek bıçağı gibi saplanan ağrıya aldırmadan ağzıma götürüyorum. Ciğerlerimin sakinleşmesine yakın bi' an elimi çektiğimde avcumun içinde oluşan kırmızı lekeyi fark ediyorum ve aldırmadan lekenin kırmızılığına, sigaramdan bi' nefes daha alıyorum. Bu derin nefesle odanın loş ışığı aydınlanıyor birden. Masanın diğer tarafında oturan sakallı adam bağırarak tanıdık bi' şiirin en coşkulu dizesini okuyor, biraz da sarhoş sanırım. Adamın coşkusundan sıyrılıp bakışlarımı masaya eğdiğimde, elime sıkı sıkıya yapışmış rakı kadehini fark ediyorum. Kaldırıp kadehi suya hasret bi' çöl adamı gibi büyük bi' yudum alıyorum. O an gülümsediğimi hissediyorum, hem de durmayacakmış gibi bi' kahağaya gebe gülümseme. Masa başında kazanılmış zaferle rahatlayan bi' bürokrat gibi sandalyeye yaslanıp rakının tadını özümseyeceksen, yanımda oturan esmer kadını görüyorum. Kadın karşısında oturan birine heyecanla bi' şeyler anlatıyor. O kadar güzel ki kadın. Yani ağzından dökülen her kelime için bi' uygarlık yok edilecek kadar... Tam bunları düşünüp aklıma getirmeye çalıştığım aşk soneleriyle mutlu olmuşken, kadın yüzünü bana doğru çeviriyor ve ben tanrıçayla yüz yüze geliyorum. Esmerliğine inat, yaydığı ışıltı gözlerimi kör ederken kadının gülümsemesiyle cesaretlenip elimi yanaklarına doğru uzatıyorum. O da başını usulca yana doğru eğiyor. Ve lanet olsun ki o sırada parmaklarımın arasındaki sıcaklıkla silkinip firtresine kadar yanmış sigarayı yatağa düşürüyorum. Kıpırdamaya hali olmayan vücudum isyan ederken, son bi' gayretle, kan lekeleriyle kaplı çarşaf iyice yanmadan izmariti alıp boş su şişesine atıyorum.

Yine kahrediyorum kendime. Kadının esmerliğinde kaybolamayacak tenim diye durup durup küfürler ediyorum... Sırtımdaki ağrı göğsüme yaslıyor bu sefer de başını. Ve o ağrıyla birlikte günler geçiyor yanı başımdan sanki, sanki haftaları deviriyoruz sürekli birbirimizin içine işleyerek, sonra o iç içe geçmiş acılar mevsimleri eskitip takvim yapraklarına sığdırıyor ikimizi birden. Gizlice sigara içtiğimiz bi' kuytudan çıkıp durmamacasına başlarıyoruz. Boş arsalarda şehirler doğuruyoruz, ıssız dağ başlarından yollar geçiriyoruz. Bütün demir kapıların pas tutuşunu, ilk gençliklerin mesai saatlerine boğduruluşunu izliyoruz. Ve şiddetli bi' sarsıntıyı katık edip birlikteliğimize tamamen susuyoruz.

Ağrıdan sızıdan kendinden geçmiş bedenimi aklımdan sildiğimde, odanın kapısı aralanıyor usulca ve sen giriyorsun içeriye, *o esmer kadın giriyor*. Elinde gümüş bi' tepsiyle yanı başımda dikilip gözünden iki göğsünün arasına bi' nehir

akıtıyorsun. İki damlalık yaşını da bana verip alnımdan öpüyorsun, *esmer kadın anlımdan öpüyor*. Tepsiyi göğsümün üzerine bırakıp odadan çıkıyorsun, *esmer kadın kapıyı kapatıyor*. Ve ben, tepsideki ölüme baktıkça bileklerim sızlıyor. O esmer kadının kapattığı kapının ardında ağlayışını duydukça şakaklarım zonklıyor. İşin ilginç yanı ne biliyor musun? Ben bütün bunları pencerenin önünden seyrediyorum ve kendi gözlerimin önünde ölüyorum.

Ve ben kendi gözlerimin önünde ölüyorum, esmer bi' kadın esmer bi' adamı içine alıyor, ben kendi gözlerimin önünde ölüyorum, pencerenin çatlak camından içeriye bi' taşra kokusu giriyor, ben kendi gözlerimin önünde ölüyorum, bütün esmer kadınlar sen oluyor. Ve tepside gelen hediyem tavanda bulutlanan sigara dumanına karışırken, ben pencerenin önünde kimsesiz bi' özlem seçiyorum.

SIRADAN YANILGILAR

Suna Güler

Güzelliklerin tükendiğini düşündüren bir gün. Sicim gibi denir ya hep, işte öyle, damlalarla değil de iplik iplik bir yağmurun altındayız. Hazırlıksız yakalandım. Herkes öyle. Hiç belirti göstermeden, gürültüsüz patırtısız bastırdı. Bir yere sığınacak zaman yok, soluk alınacak gibi de değil. Ne zaman duracağı da bilinmez ki! Herkes telaşlı, evcen. İtiş kakış, dirseklerimizle yol açarak ilerlemeye çalışıyoruz Kemeraltı'nda. İnsanlar, yapılar, ağaçlar gri birer hayalet gibi, çarpıştığımızda bile yüzünü göremiyoruz birbirimizin.

Birdenbire bir şemsiye beliriverdi başımın üstünde. Dönüp baktım: Uzun kirpiklerin gölgelediği bir çift iri göz, akı belli değil. Omzumdan yarım karış aşağıdan bana bakıyor. Canım sıkıldı. Tanrım! Hiç umulmadık yerlerde çıkıyorlardı insanın karşısına. Elinizi sallasanız birine çarpıyordu. Deli Dumrul'un sulandırılmış torunları değil miydik hepimiz, kuru derelere köprüler kuran... "Camları parlatalım abi, n'olur, eve gidecek param yok!"... "Arabınıza göz kulak olalım mı?"... "Biraz bahşiş ver hanım, ramazan davulcunuz geldi"...

Başka kapıya git çocuk, şemsiyen de, hizmetin de... Demedim tabii, kötü örnek olur sonra.

"İyilik meleği misin sen?" dedim. Sesim zehir zemberek, küçümseyici.

"Yoo, Uğur'um"

Gülüverdim. Çevremdekilerin ayıplayan bakışların altında kendimi de şaşırtarak, o gıpgri havayı paramparça etti kahkaham. O da güldü. Zaten hep gülüyor. Hemen toparlandım, yüz veririm tepeme çıkar sonra... Ne yana gittiğimi sordu, son durağa dedim.

Bu kadar sevimli olabilmek için özel eğitim mi görmüş bu çocuk? Ama başımın üstüne ulaştırabilmek için baston gibi kaldırdığı kolunun görüntüsünde, beni korumaya çalışırken ıslanmayı göze almışlığında küçültücü bir şeyler var. Amerika'da mıydı o, sahibine şemsiye tutan çıplak ayaklı köleler? Ama bu çok eskidendi tabii.

Yeniden saldırdım.

"Kadınları yağmurdan koruma bakanlığında mı çalışıyorsun sen?"

"Yoo, ayakkabıcıda."

Bu kez gülemedim... Bu ne şimdi, iki iş birden mi? Bu yaşta...

Kemeraltı'nın sıkışıklığından kurtulmuştuk, insan başına düşen metrekare oranı yükselmişti, rahat yürüyorduk. Başlarına

çektikleri ceketleriyle iki genç, çamurları sıçratarak, koşar adım geçtiler yanımızdan. En yenisinden bir dolu küfür demetini artlarında bırakarak.

Durup dururken güvercinleri anımsadım, niyeyse? Böyle havalarda nereye sığınırılar acaba, diye düşündüm. Nasıl beslenirler?

Uğur'un afur tafurdan falan anlayacağı yok, çıkıştım sonunda.

"Çek şu şemsiyeyi Uğur, kolun yoruldu"

"Siz alın öyleyse"...

Tanrım, sen sabır ver... Anlatımı da nasıl düzgün, yav'ları mav'ları öğrenmemiş daha.

"Bu kez de sen ıslanırısın" diye yüksek perdeden çıkan sesim sona doğru düştü, sızlanmaya dönüştü.

"Bir şey olmaz, erkeğim ben" dedi, inanılmaz bir özgüvenle... Tanrım, erkekleri granitten mi yaratıyorsun? Lütfen öyle olmasın.

Sonunda aldım şemsiyeyi elinden, onu da çektim koltuk altıma, oh, bir sohbet-bir muhabbet, şen şatır yürüyoruz. Ne yağın yağmur, ne sıçrayan çamur... Eline üç beş kuruş tutuştururirim artık, her ne kadar düşüncelerime aykırı olsa da... Eh, bu sevimliliğe de değer doğrusu.

Babası, bir kargo şirketinde sürücüyümüş, annesi ev kadını. Bir kardeşi varmış kalbi delik, bir de iki yaş büyük ablası... Hiç acındırma çabası yok, hatta gülümsemesi bile silinmedi. Çocukça bir bilinçsizlik mi, tasalara alışmanın kanıksamışlığı mı?

"Babanın kazancı yetmiyor mu?" dedim. Hani, oku oğlum oku, diyeceğim ya... Bu yaşta çalışmak senin neyine? Önce bir eğitimini tamamla, bir meslek edin!

"Vermiyorlar ki, iki aylık alacağı var içerde" dedi.

İçimde ani bir kasılma... Dilerim sesime yansımamıştır. "Eee, n'apıyorsunuz?" dedim. Yani, nasıl geçiniyorsunuz diye soracaktım, onun çalıştığını göz ardı edip.

"Ben bakıyorum eve" dedi.

Üç milyon haftalıkla... Öyle söyledi çünkü o kadar alıyormuş. Böbürlenir gibi değil, bir gerçeği belirtir gibi... Kendi inandığı. Babasının düzenli alamadığı asgari ücretten daha gerçektir bir kg kıyma bedeli...

"Annen çalışmıyor mu?" dedim, cık yaptı. "Neden?" diye sordum, "Bizde kadınlar çalışmaz" dedi. "Neden?" dedim yeniden, sanki alacağım yanıtı bilmiyormuş gibi. "Namus meselesi" dedi, böbürlenerek. Sonra sürdürdü. "Kadın kısmı, laf maf eden olur, adları budları çıkar."

Gülsem mi, ağlasam mı? Hepimiz biraz Güney Amerikalı mıyız ne, zincirler kendi ayağımızda olmadıkça.

Gel de bu durumda öğrenimden falan söz et! 'Oku oğlum oku benim gibi eşek olma'... Virgülü nereye koysam acaba? Neler düşünüyorum ben böyle, saçmaladım yine. Ne zaman içinden çıkılmaz bir durumla karşılaşsam böyle olurum. En acımasızından orman yasalarının geçerli olduğu bir yaşam savaşı veriyoruz, yürümeyi öğrenen geçim derdinde, kimin kime ne demeye hakkı var?

Orta ikiye gidiyormuş, biliyor musunuz, on beş yaşındaymış. Bu çocuk, benim düş gücümü çökertmeye kararlı anlaşılan, on yaşında bile göstermiyor! Takım elbiseli oluşunu yadırgamıştım, ceketini kendinin değilmiş gibi görünse de... Bir yıl yitiği olduğunu söyledi, utana sıkıla. İlahi çocuk, bu koşullarda!

"Öğretmen misiniz" diye sordu, havaya giriverdim. Öyle hoşuma gidiyor ki, öyle sanılmak. Düşlere daldım... Ah, ben bir öğretmen olsaydım, olsaydım! Müfredatla sınırlar mıydım öğretilerimi? Önce onuru anlatmaz mıydım? Her iş sanılanın iş olmadığını... Bırakmadı ki 'zalim kader'... Aman işte, kötü şans diyecektim... Ama Uğur'un durumu başka tabii, onunki zorunluluktan.

Nereden çıktın karşıma be çocuk, neden beni seçtin bu

kadar insanın arasından?

Durağa gelmiştik sonunda. Şemsiyeyi eline tutuşturduğum, çantama davranmayı düşünürken, sıçradı indi kaldırımdan. Trafiki kollayarak geçti karşıya, dönüp el salladı, kurşuni bir leke gibi. Tüm dişleri ortada. Görmedim, bana öyle geldi. Öylece kaldım orada, bir şey yapamadım. On yaşında gösteren, on beş yaşında bir çocuk, iki karışık boyuna bakmadan benim için yapacak bir şeyler buldu da, ben bulamadım.

“Hadi hanım” dedi ardımdan saldırgan, kaba bir ses, “binmeyeceksen yol ver de geçelim” O zaman ayırt ettim, o yitip giderken, beklediğim otobüsün geldiğini; yürüyüp bindim.

ÖLÜLER ÜLKESİ

Ahmet Yılmaz

Ordu alarmı geçmişti. Habere göre, başkent kanalizasyonlarından ölümler fırlıyordu, caddelere yayılıp trafiği bozuyorlar, halkta korku ve kargaşaya neden oluyordular. Önce başbakan, ardından cumhurbaşkanı ve genelkurmay başkanı, valiler, kaymakamlar, belediye başkanları, telaştan protokolü unutup sırayı bozarak, sokağa çıkmama konusunda insanları uyarıyor; evlerinde korkmadan, güvende, sakın sakın oturmalarını salık veriyorlardı. Anarşi en kısa sürede bastırılacaktı. Her şey kontrol altında idi...

Zombiler, alışveriş merkezlerine yöneliyorlardı. Filmlerde sık rastlanan bir topluluk bilinciyle hareket ediyorlar, ağızlarını kıpırdatıp anlamsızca mırıldanıyorlar, sanki bir marşın nakaratını titrek ama kararlı sesleriyle yineleyip duruyorlardı. Polis ve asker dur uyarılarına karşı dükkânlara akın ettiler, ilginçtir, ne yağmaya giriştiler ne de camları indirdiler, birbirlerine sokulup bekleştiler, gözlerinden öfke kıvılcımları saçılmıyor, korkunun ışıkları titreyordu. İçlerinden tökezleyip düşenler oldu, vurulanlar, yaralanıp kaldırımlara serilenler. İnsanlar balkonlarında yerlerini almış, çekirdek çıtırdatmaya başlamışlardı.

Silah çözüm etmiyordu, ölüp yere yığılanın yerini birazdan bir yenisi alıyor, pıtrak gibi çoğalan zombilere karşı evlerdeki ruhsatlı ruhsatsız tabancalar ve av tüfekleri devreye sokuluyordu, yetmedi, havai fişekler, “torpiller, kızkaçıranlar raftan indirildi. Ülkede ne çok silah vardı! Siyah takım elbiseli gruplar sokak başlarını tutmuşlar, önlerine gelen zombiyi delik deşik edip zafer naralarıyla uluyorlardı, çok geçmeden çocuklar da sahnede yerlerini almakta gecikmediler: Polis teşkilatını ve askeriyeyi kışkırtacak bir örgütlenmelerine bakılırsa, halka güven aşılamayı kutsal bir görev saydıkları belliydi. Kalın sopalar sallanıyor, kaldırım taşları çimen yolarcasına rahat sökülüp ışıklarla hedefe yollanıyordu.

Ortalık kahramandan geçilmiyordu ama görünüşte, buna degecek bir düşman da yok gibiydi, zombilerin tek korkulacak yanı ölmemeleri değil, haşere sürüsünü andırıcısına, git gide çoğalmaları ve toplu hareket etmeleriydi, çünkü bir kez vurulan, artık tehlike olmaktan çıkıyordu. Gerisi zaman kayıydı.

Siyah takım elbiseli grup, ölümleri belli başlı meydanlara yığıyor, sokak çocuklarından, çöp karıştırıcılardan, tinercilerden oluşan başka bir grup ise bunları, yaktığı büyük ateşe atıyordu. Kent toz duman içindeydi, gökyüzü zifte boyanmıştı, son kuşlar da sıcak ülkelere sürülmüşlerdi, anneler çocuklarını eve almaya başlamışlardı, balkonlarda yalnızca emekli memurlar, polisler, asker eskileri kalmıştı, ayak diremişler ve bu ölüm kalım savaşını izleme fırsatını kaçırmak istememişlerdi, elleri titremeseydi, beylik tabancalarıyla en ön safta yer alırlardı kuşkusuz.

İşlerin yolunda olduğunu söylemek için henüz erkendi.

Diğer kentlerden gelen haberler kaygı vericiydi, zombi tehlikesi ülkeyi baştan başa saracak gibi görünüyordu, devletin zirvesinin toplanıp komşu ülkelerden yardım alma seçeneğini tartışacakları haberi kulaktan kulağa yayılıyordu; tartışılacaktı, çünkü son 20 yıldır komşuluk da kalmamıştı ülkeler arasında, önce terör, ardından petrol ve su savaşlarıyla, ilişkiler bıçak gibi kesilmişti, bu da silahlanma yarışını arttırmıştı. Bir bakıma iyiydi bu: Zombilerle savaşmakta kullanılacak pek çok silah vardı.

Bu arada, ülkenin tek devlet kanalı, ani bir saldırıyla yerle bir edildi. Tuhaftır, bu, sallana yuvarlana ilerleyen zararsız insanımsılardan beklenmeyecek bir eylemdi, olayın yankısı kesilmeden, gazete ve diğer yayın kuruluşlarına yapılan ani baskınlarla halkın ülkeyle bağı da kopuverdi. Anneler, ağlayan çocuklarını ekranı karartılmış makinelerden uzaklaştırmakta güçlük çektiler, artık yaşadıkları sokakla sınırlı kalmıştı aldıkları haberler, ne var ki, çoktandır dışarıdan yeni ve rahatlatıcı haberler geldiği de yoktu. Tam anlamıyla bir sessizlik egemendi ortalıkta. Sokak savaşları kesilmiş gibiydi, yollar cesetlerle doluydu ama onca insan nereye kaybolmuştu? Kimse evine dönmemişti uzun bir süredir, belki de diğer mahallelerde, kentlerde yardıma gereksinim vardı, çoğu kadın ve yaşlı böyle düşünüp dinlenmek üzere odalarına çekildiler.

Sabahleyin ilk uyananlar oturma odasından gelen televizyon sesiyle heyecanlanıp bir umutla fırladılar yataklarından, gözlerini ovuşturup eserken, ekranda beliren konuşmacının ülkenin başbakanı olduğunu gördüler, ama sanki bir tuhaflık vardı tavırlarında: Elindeki metni okurken sık sık dili sürçüyor, arada bir yutkunup alçalan ve titreyen sesiyle okumasını sürdürüyor, gerginliğini engelleyemiyordu. Terörün denetim altına alındığını müjdelerken hiç de mutlu değildi, üstelik inandırıcılıktan da uzaktı konuşması. Kumandalara sarılıp kanal değiştirmek de çözüm olmadı, her yerde aynı görüntü, aynı tekdüze ses vardı çünkü.

Çok geçmeden, yaşananlar bir kâbus gibi kabul edilip belleklere gömüldü, herkes işinin başına döndü, fabrikalar çalışmaya, trafik akmaya başladı, alışveriş merkezleri tika basa doldu her zamanki gibi, okullar cıvılcı, parklardan ve bahçelerden güzel kokular yükseliyordu, gökyüzü berraktı, kuşlar keyifle süzülüyordu.

Bir araya gelen hiç kimse, o uğursuz olaylardan bir daha söz açmayacaktı hiç, belki de yaşanmamıştı, kim bilebilirdi? Hem insanların bir araya gelip dedikodu yapacak zamanları var mıydı ki?

Ve hiç kimse, zombilerle birlikte meydana inen, leşlerinin sayısıyla övünen baştan ayağa siyaha bürünmüş adamların nereye kaybolduğunu akıllarının ucundan geçirmedi, başbakanın eline tutuşturulan yazıyı kimlerin kaleme aldığı da sorgulanmayacaktı elbette.

Mezarlıklar da boştu. Öldürülen binlerce zombinin cesedi, onca aramaya karşın hiçbir yerde, hiçbir delikte bulunamamıştı. Onlarla birlikte trafik kazaları, cinayetler, tacizler ve tecavüzler, hırsızlıklar, kavgalar, arazi anlaşmazlıkları; krizler, iflaslar, enflasyonlar, zamlar, işsizlik, açlık; deprem, toprak kayması ve sel gibi doğa olayları da buharlaşmış gibiydi. Çoktandır kimse de ölmüyordu.

Kimsenin acılara tahammülü yoktu.

Bir gün şehrin sokaklarında tuhaf görünümü, saç sakalı birbirine karışmış bir ihtiyar ortaya çıkıverdi. Yüzündeki çizgilerle en az bin yıllık mağrur bir çınarı andırıyordu. Kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçip trafiğin kilitlenmesine neden oluyor, arkasından çalınan ışıklarla yakası açılmadık küfürleri işitiyordu.

Geceleri bir köşe başında belirip elindeki feneri gelenin geçenin üzerine tutuyor, çevresinde biriken kalabalığın şaşkın bakışları arasında birdenbire az ötede bir sokağın başında

görünüp insanı dehşete düşürüyordu. Sokak sokak arşınlayıp yorulmadan bütün karanlık köşeleri ışığıyla aydınlatıyor, her taşın altına bakıyor, kendisini ürpererek ve yer yer tiksinererek süzen insanları görmüyormuş gibi üstlerine üstlerine yürüyordu. Beyazlara bürünmüş ülke halkının arasında simsiyah, tel tel dökülen elbisesiyle dolaşmaktan hiç sakınmıyordu kendini. Aradığı kimdi, neydi; anlamak zordu.

Sonunda sırtını dönüp gitti. Şehir sessizliğe gömülmüştü.

Hem Ölüm Meleği geldiğinde etrafta birkaç kuş birkaç kedi köpekten başka soluk alan canlı kalmamıştı ki...

04.04.2010

KOLTUK DEĞNEĞİ

Serpil Başak

“Eskimiş bir evliliğin mutsuz kocasına koltuk değneği olmayacağı. Kusura bakma arkadaşım. Hoşça kal.” dedi ve kalktı masadan.

Kendine özgü güvenin bile durultamadığı acımsı bir tınısı vardı sesinin. Boğazım yandı. Yutkunarak rahatlamaya çalıştım ve ben de kalktım ardından. Kış güneşiyle iyice ısınmış camlı kıyı kahvesinden koşar adım çıktım. Tepedeki güneşi bile büzüştüren havanın yakıcı ayazına aldırmadan yürüdüm.

İki yüz metre kadar önümde, uçarcasına gidiyordu. Üşüyordu. Sıkıca örttüğü bedeninin tersine, saçları rüzgârla yarıştıyordu. Örs, üzengi, kepece kulağımı versem, kaldırım döven dişil topuklarının sesini duyabilirdim. Vermedim. Onun duyulmak gibi bir derdi yoktu zaten. O, koltuk değneği olmamaya gidiyordu.

Kıyı yolunda kimsecikler yoktu. Ayazlamış rüzgârın sesine, denizin vahşi ıslığı ve tuzlu kokusu karışıyordu. Yoldan geçen arabalar, sol yanımı hızla çizip, kaçıyordu. Saklanıp, korunamıyordum. İçimdeki gelgit, bir ayna gibi beni gösteriyordu. Sığınmacı konumuna düşmüş bir kaçak gibi yakalanıyordum kendime. Öğle haberlerinde adım geçiyordu. Korkuyordum. Gidip, teslim oluyordum şeytanıma. İnceldiğim yerden çürüyordum. Ne güzel kokuyordum, ben?

Yavaşladım... Bıraktım; açılınsı aramızdaki uzaklık. Yürüdüğüm yerden izlemeye başladım onu. Benden başka izleyecek yoktu zaten. Rüzgârın siliciliğine inat, bizden bir şeyler kalsın istiyordum ayak izlerimizde. Onun yürüdüğü taşlara basmaya çalışıyordum. Rüzgârda çırpılmış göz ucumla izliyordum onu.

O, tüm bunlardan habersiz ya da habersizmiş gibi durup, koltuk değneği olmamaya gidiyordu. Rüzgârın ötelediği saçlarını güzelliğine katıp, dişil topuklarıyla eril bir öğleden sonrayı döve döve, kuşatılmışlığımın öte yakasına gidiyordu. Beklentisiz bir güven ve ödünsüz bir duruşa kardığı kadınlığıyla. Kendisi olduğuna gidiyordu.

Ben mi? Ben, başoyuncululuğunu karımla bölüştüğüm bir filmin, anlamadığım alt yazılarını okumaya gidiyordum. Her gün yeniden izlediğim halde bir türlü çözemediğim ya da sabah akşam başka bir dilde akıp giden alt yazıları filmimizin.

On altı yıl önce, aynı oyunda oynamaya karar verip, bir de nikâh memuruna onaylattığımız oyun metni ne kadar anlaşılır ve anaç bir dildeydi oysa. Ne kadar çok gönüllü ve meraklı izleyicimiz vardı. Aileler, konu komşu, arkadaşlar. İşyerlerimiz, sokaklarımız, duraklarımız, el ele yürüdüğümüz yollarımız. Akşam haberlerini okuyan bay bayan sunucular, aile programları, yarışmalar, gündüz şekerleri, yöre dizileri, kanlı yargı salonlarını aratmayan hukuk sever yapımlar...

Hepsi ama hepsi bizim mutluluğumuz içindi. Uysal ve sabırlı mutluluğumuz. Beklemeyi biliyorduk, büyüklerimize inanıyorduk. Akşamları çayımızı çorbamızı sessizce içip, sessizce sevişiyorduk karanlık yatağımızda. Mutlu ve sorgusuz...

Oylesine sevdim karımı. Fiziksel bir çekiciliği yoktu. (Söz aramızda hani; şimdi de yok.) Ama bir şey vardı onda; kendini onaylatan ve sevdiren ve seven.

Hani gencecik ağaçlar vardır baharda. Fidanlıktan yeni çıkmış. Gürül gürül yükselirler güneşe. Güce, sağlığa ve kıpır kıpır bir iç dinginliğine çağırırlar insanı. Onlar ayırımında değildir ama hışırtılı yeşili çoktan kanınıza girmiştir insanın. Yanında yöresinde olmak, deli demberek gülüşüne bulaşmak hoşunuza gider. Dolu doludur bakışları, güçlü ve derindir. Tam da gereksinim duyduğunuzu sunar size. Boşluğunuza iyi gelir. Tamlanırız. Kalansız bir ömrün izini sürersiniz tensel tükenişlerde. Ya da çoğalışlarda belki; ne demeli?

Boşluğum doldukça ışıdım. İyi oldum. Bir keresinde “Vay be!” dedim karıma. “Ben, böyle bir yaşamı düşleyemedim bile. Düzenli bir gelir, ev, araba, iki çocuk ve sen karıcığım. Daha ne isterim? Mutluyum, mutluyuz!”

Gerilmişliğinden beklenmeyen bir dille “Eksik söyledin canım.” dedi karım. “Mutluları unuttun.”

Yaşadığımız günün akşamını güzelliğiyorduk. O seviyor diye beyaz şarap almıştım eve gelirken ve buzlukta soğutmuşum özenle. (Zaten onun sevdiği şeyleri yapmak günlük tadım tuzumdu.)

Karım alaycı bir gülümsemeye süzdü beni. Avizenin çiğ ışığında yırtılıverdi duruşum. Döküldüm kucığına. Şarabın büyüü soldu.

“Senin, bu dilini hiç anlamıyorum.” dedi. Ölmüş bir dinin Tanrısına teşekkür ediyorsun sanki. İki elini havaya kaldırıp “Âmin” demediğin kalıyor bir. Yeter artık! Bak canım, bu koşullar, bir nişan zembili gibi armağan edilmedi bize. Bir kıldan kırka bölündük çoğaltabilmek için kendimizi. Çoğumuzun düşsel içeriğine teğet düştü bu coğrafya. Ya da yağdan kıl kaçırır gibi attı karanlığına. Ayırt edemedik. Ayrıma vardığımızdaysa çoktan çizilmişti üstümüz. Atıl durumdaydık. İşlerlik kazanabilmek için çok bedel ödedik. Bunu en iyi sen biliyorsun. Biliyorsun da canım, yine şu ışık gibi çiğleşiyorsun. Piş artık, be adam! Piş! Bu dilde söyleşmek istemiyorum artık seninle. Lütfen!”

Elindeki şarap kadehini, yüzüme kapıyı çarpar gibi bıraktı sehpa ve banyoya gitti.

Gece haberlerini sunan bayanın şen şakrak sesi yetiştirdi yardımına. Ankara’da açlık grevi yapan işçilerin üzerine, polislin biber gazı ve basınçlı su sıkıldığını anlatıyordu. Bir parti liderinin, bir Karadeniz kentinde tartaklandığına ve tartaklayanların bulunamadığına geçti sonra. Gülen mimikleriyle Irak’ta ölenleri de haber ettikten sonra sosyolog ve araştırmacı bir akademisyeni konukluğa çağırıldı. Ardından da, medyatikliğiyle ünlü psikiyatri doktoru, sorunsuz bir adam maskesiyle baloya çevirdi ekranı.

Gün içinde yani yirmi dört saat boyunca insan gereksinimleri, davranışları, duygulanımları ve bunların yirmi beşinci saate yansıyan durumlarının sosyopsikotik nedenlerini, açılımlarını dillendirmeye başladılar. Tam kendi nedenlerimi öğrenip pişmeye başlayacaktım ki, karım geldi ve ayakkabısının tekini sordu bana. Umutla baktım gözlerine. Yatakta arayabilirlik belki camdan yarısını. Ama parlamıyordu yitik ve karım, bizim filmimizin de ışıklarını karartmak istiyordu. Yeterince oynamıştık, izlenmiştik, köklenmiştik ve çürümüşüktük. Artık karar bozulmalı, biz başka oyunlara gitmeliydik. İzleyici mi olurduk, yeni rol arkadaşları mı bulurduk; burası, herkesin kendi başına gidebileceği bir adrestir.

Karım, şimdiden “Hoşça kal” deyip, tek başına uyumaya gitti bile. Bana da bir battaniye getirmiş; ne güzel.

Üçlü koltuğa geçip uzandım. Dumura uğramıştı gece ve yirmi beşinci saatten sonrası da. Bir ağlama nöbetine tutuldum. Kayısı kıvamında dağılıyordu tamlanan boşluğum. Koyul bir korku sarıyordu bedenimi. Bir de, çok özel bir tat veriyordu durumum. Karımın beni üzmesi, firçalaması, alayla karışık bakışları hoşuma gidiyordu. İlk kez bu gece, bu duyguyla yüzleşiyordum ve hoştu. Kendime söylerken bile utandığım ama değişik tatlar da aldığım bu özel duygumu, karımla da bölüşmeye karar verdim. Ne olursa olsun onunla da yüzleşecektim bu konuda. Belki bir yararı olurdu bize.

Sessizce soyunup, yanına uzandım. Kızdığı zamanlarda yaptığı gibi arkasını dönüp uyumuştum. Ağlayarak sarıldım. Uyandırdım onu. Dönmedi yüzünü bana. Ağlayarak anlattım içimden geçenleri. Sokuldum iyice. Kaskatı oldu. Tepkisiz, duygusuz, kımiltısız. Sanki duymadı dediklerimi. Anlamadı. Ertesi sabah yüzüne baktım merakla. Tek bir iz ya da gölge yoktu dediklerimden. (Boşandıktan yıllar sonraki bir görüşmemizde, şöyle diyecekti; “O gece ilk kez utandım senden ve nefret ettim her şeyinden. Seni de utandırmamak için hiç tepki vermedim sana. O gece karar verdim, ne olursa olsun mutlaka boşanmaya.” Bense çok sinirlenecektim bu sözlerine. Küfürle hakaretle çıkışacaktım ona. Yıllar sonra yüzüme vurulmuş bir ayıp gibi karşılayacaktım durumumu. Kesinlikle yadsıyacaktım.)

Boşanma sürecinin henüz başlamadığı günlerde tanıdım Güvercin’i. Öğrencilerimden Buğday’ın annesiydi. Eşinden ayrılmış ve oğluyla bu kente taşınmıştı. Önceleri sık sık veli görüşmelerine gelirken, son dönemde uzamaya başlamıştı gelişleri. Arada bir telefon ediyordu yine de. Özür diliyor ve işlerinden dolayı gelemediğini anlatıyordu. Bir gün okula geldi yine ama Buğday’la ilgisi yoktu gelişinin.

Güvercin, bu kente gelince, kendi olanaklarıyla özel bir yaşlı bakım evi kurmuş ve on dört yaşlı insanın sorumluluğunu üstlenmişti. İçlerinde geliri olmayan, düşkün insanlar da vardı. Olanın parasıyla hem kendi yaşamını düzenliyor, hem de düşkün olanlara yaşama şansı sunuyordu. Anlattığına göre son günlerde, kimsesiz çocuklar dadanmış kapısına. Yemek falan veriyormuş ama geceleri de kalmak istiyorlarmış. Sorun büyüyormuş kısacası. Milli Eğitimle görüşmeleri olmuş bir iki kere. Sonuç yokmuş. Sosyal Hizmetler Müdürlüğüne gidip gelmiş günlerce. İlgilenmişler ama her yer dolu ve sorunlu zaten.

Okul-aile birliği başkanımızla görüşmek istiyordu. Varsıl ailelerle iletişim kurup sponsorlar bulmaya, bu çocuklar için bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Barınma ve yemek sorunlarını çözebilirmiş iyi kötü de, bu çocukların bir geleceğe gereksinimi varmış. Sorumluymuşuz hepimiz.

Öyle içten, öyle heyecanlı ve inanmış anlatıyordu ki; gönüllü giryordunuz şemsiyesinin altına.

O gün hayran oldum, bu ufak tefek kadına. Her sorununda yardıma koştum. Kurumlarla görüştüm, varsıl ailelerle tanıştırdım, hukuksal boyutu için avukat bir arkadaşşıma götürdüm onu. Tanıdıkça hayranlığım arttı.

Evinde barınan yaşlı insanlarla sohbet ediyor, yerleşmeye çalışan kimsesiz çocuklarla oyunlar

oynuyordum. Günler geçtikçe, bir tutkuya dönüşüyordu burada kurulan yaşamı izlemek. Ucundan bucağından gözledikçe görüyordum ki; ucu açık çok güzel bir düş oyun oynanıyordu burada. Sosyal Hizmetlerden görevli uzmanlar gelip gidiyor, gönüllü olarak emekli öğretmenler uğruyor, destekleyici insanlar elleri kolları dolu geliyordu.

Dün “Açız!” diye, kapıyı yumruklayan sahipsiz çocuklar, bu gün, tok ve güvenli gülüşleriyle sevgi alışverişindeydiler. Hele, iki tanesi vardı ki, Metin’le Mizgin (On dört yaşındaydılar); yatalak olan yaşlıların eli ayağı olmuşlardı. Yemeklerini yediyor, ayağa kaldırıyor, onlara kısa öyküler okuyorlardı. Günün uygun saatlerinde, önümüzdeki yıl liseye gidebilmek için gönüllü öğretmenlerle ders çalışıyorlar, artan zamanlarındaysa ortak yaşama katkı sunuyorlardı.

Bana da, elbet. Ayrımında olmadan ve olamayacak kadar toylarken daha. İçimdeki boşluğa akan magmanın içeriği değişiyordu. Kokusu, rengi baharlaşıyordu damarlarımda. Bir, doldur boşalt istasyonunun ivecenliğindeydi ayaklarım. Çakırkeyif bir mutluluğun açılımydı yüzüm.

Ve Güvercin! Sevgili Güvercin!.. İçime dolan magmanın dişil yanı. Doğuran, büyüten ve uçuran yanı. Üşümüş akasya ağacının apak bir baharlıkla dönüşü gölgesindeki masaya ve kaynaşması kırıklığımla. İş çıkışlarında uğradığım kapıda, anaç bir kokuyla dinlenmesi yorgunluklarımin.

Kendi dilimle anlatamam da, ünlü bir şairin şiirlerini okuyordum ona. Anlasın istiyordum. Anlasın, onu sevdiğimi. Anlasın, onunla dolduğumu.

Anlıyordu elbette. Biliyordum, bunu. Görüyordum, gözlerinde giyindiğini ömrümün. Ötesi yoktu yalnızlığımın; çıplaktım. Yalnız kaldığımda kendime de okuyordum aynı şiirleri. Şairi duymasın ama hoşuma gidecek şekilde okuyordum kendime. “Ne kadınlar sevdim, Zaten” güçlüydüler. “Böyle bir” sığınmak “görülmemiştir.”

Bu tür duygularımın güncel sürümüydü yaşadıklarım. Karısını seven ben, Güvercin’e de tutulmuşum. Güvercin’in kanat vuruşlarına açmıştım içimi. Rüzgârına dönmüştüm; “Onun haberi vardır, anlamıştır nasılsa” diye düşünüyordum. Yarınki sevgiliyi oynuyordum karşısında. Çakırkeyif ve ısrarlı bir umutla oynuyordum.

Karımdan boşalan yanımın ayrımımdaydı. Her fırsat bulduğumda anlatıyordum ona. Dertleşir gibi nabzını yokluyordum. Onun seliyle taşmaya hazırlıyordum kendimi. Bu şekilde karımın bıraktığı çamura saplanmayacaktım. Bu duygularım aşkınlığından gelen bir güvenle konuşmuşum onunla.

Bir kıyı kahvesinde, dalgaların yarattığı karmaşadan yararlanıp rüzgâr olmak istemiştım limanına. Almadı, beni.

Koltuk değneği olmamaya gitti, Güvercin.

Antalya, 27 Nisan 2010

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA).	E- Posta	: akatalpa@hotmail.com
Danışman	: Nahit Kayabaşı, Gültekin Emre, Serdar Ünver.	Katkı Payı (Akatalpa için)	: 25 TL
Koordinatör	: Yalçın Oğuz (Bursa Edebiyat Kültür [BEK] Derneği Adına).	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Mat. Hocalızâde Cad. Setbaşı – Bursa
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

